

Arrest

nr. 237 734 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Mongolië, meerbepaald uit Baga Nuur. U verklaart dat uw moeder uw familie verliet toen u 12 jaar was. Uw zus is nadien naar Ulaanbaatar verhuisd. Uw vader heeft een alcoholprobleem en is doofstom. Uzelf was betrokken bij een criminele bende in Mongolië. U werd eind februari 2017 opgepakt tijdens een poging tot inbraak in Ulaanbaatar. U zat ongeveer een maand vast en kwam via het betalen van smeergeld vrij.

Daarop regelde uw tante, die in België verblijft, uw reis naar Europa via een Slovaaks visum. In België wilde u eerst een adoptieprocedure opstarten. Maar omdat u meerderjarig bent kan dat niet. Uw advocaat raadde u aan om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen u deed op 6 juni 2019. U vreest bij terugkeer naar Mongolië problemen met de criminele bende omdat u hen verlaten heeft. Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw paspoort en visum neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Immers kan op basis van onderstaande redenen geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Ten eerste diende u zeer laattijdig een verzoek in om internationale bescherming. Indien u van oordeel bent dat u bij terugkeer naar Mongolië een vrees koestert ten aanzien van de criminele bende waarbij u ooit betrokken was, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u bij aankomst in België een verzoek indient. U deed dat niet, hetgeen reeds danig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Dat u in eerste instantie dacht aan een procedure voor adoptie maakt inzake deze vaststelling geen verschil.

Ten tweede kan u aangaande de beweerde problemen geen enkel stuk voorleggen om deze te staven. U verklaarde te zijn betrokken bij een criminele bende die overvallen en inbraken plegen, maar u legt geen stukken voor uit de media waarin hierover zou worden gesproken, noch legt u enig juridisch stuk voor waaruit zou kunnen blijken dat enkele bendeleden worden opgepakt of dat er een advocaat ergens werd ingeschakeld. Volledigheidshalve voegt het CGVS hieraan toe dat u pas na aandringen een kopie van uw paspoort voorlegde en dat u niets voorlegt aangaande u studies of uw beweerde familiale situatie.

Ten derde verklaart u te zijn opgepakt eind februari 2017 waarna u een maand in de politiecel zat. Maar uit het bekijken van uw facebookprofiel blijkt dat u op 3 maart 2017 wel zelf nog iets op facebook hebt geplaatst (zie uitprints van uw facebookaccount in de blauwe map). U werd hiermee geconfronteerd (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 20/12/2019 p.15), maar u had uiteindelijk geen verklaring hiervoor. Dat u enerzijds in een politiecel zat en anderzijds nog op facebook zaken kon posten, is niet verenigbaar met uw verklaring dat u in die politiecel geen mobiele telefoon had en dat u de cel enkel verliet voor een verhoor. Dat de posts op facebook van 3 maart 2017 na het persoonlijk onderhoud van 20 december 2019 verwijderd waren, doet vermoeden dat u deze bewust heeft verwijderd, hetgeen de ongelooftwaardigheid verder ondersteunt.

Ten vierde kan nog worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk overkomt dat u enerzijds in Ulaanbaatar internationale studies volgde omdat u diplomaat wilde worden en dat u zich anderzijds zomaar inliet met een criminele bende. Dat u verder bij terugkeer diezelfde benden vreest omdat u hen zou hebben verlaten, zonder meer, is evenzeer weinig aannemelijk. U geeft aan dat u hen niet zou hebben verraden aan de Mongoolse politie, dus waarom zouden ze u, minstens twee jaar later dan nog wel, kwalijk nemen dat u de bende verliet. Bovendien blijkt dat, als ze u in Mongolië bedreigde, u geen klacht indiende bij de politie (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 20/12/2019 p.13), hetgeen verder aangeeft dat de bedreigingen niet aannemelijk overkomen.

Ten slotte gaf u zelf aan bij een terugkeer naar Mongolië geen vrees te koesteren ten aanzien van de Mongoolse autoriteiten (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 20/12/2019 p.13).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 13 februari 2020 in een enig middel een schending aan van *“de artikelen 48/4 en 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’) en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat *“verzoeker niet direct bij aankomst een verzoek heeft ingediend”,* maar dat dit niet hoeft *“te betekenen dat verzoeker geen vrees heeft ten aanzien van de criminele bende”*. Verzoeker betoogt verder dat, hoewel hij verzoeker geen bewijs heeft kunnen verzamelen van zijn asielaanvraag, dit niet impliceert dat hij onwaarheden vertelt. Wat betreft het feit dat verzoeker verklaarde ongeveer een maand in de politiecel te hebben gezeten vanaf eind februari, geeft verzoeker toe dat dit niet helemaal bleek te kloppen en stelt hij slechts enkele dagen in de politiecel gezeten te hebben, doch geen maand.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht. Hij stelt dat overeenkomstig artikel 3 van het EVRM niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij haalt tevens *“artikel 10 van het EG Verdrag”* aan.

Verzoeker stelt dat de Mongoolse bescherming geenszins voldoet aan Europese maatstaven en dat hij gezien zijn persoonlijke ervaringen in Mongolië geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst daar zijn vrees voor zijn leven afdoende aangetoond wordt.

In het verzoekschrift wordt gevraagd *“de beslissing van het CGVS dd. 22.01.2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aan verzoeker ter kennis gebracht dd. 22.01.2020 te vernietigen en opnieuw rechtdoende aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen”*.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Waar verzoeker moeilijkheden aanhaalt met een criminele bende – voor zover geloofwaardig, *quod non*, zie *infra* – stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen. De door verzoeker beweerde feiten zijn immers van gemeenrechtelijke aard.

2.3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.4.1. Verzoeker verklaart Mongolië te zijn ontvlucht omdat hij er problemen had met een criminele bende waar hij vroeger zelf bij betrokken was. Verzoekers voorgehouden vrees is echter niet geloofwaardig.

2.4.2. Vooreerst stelt de Raad met het CGVS vast dat verzoeker pas op 6 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat hij reeds op 1 november 2017 in België was aangekomen en er meer dan anderhalf jaar verbleven had (notities van het persoonlijk onderhoud van 20 december 2019 (hierna: notities), p. 3). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om internationale bescherming aan te vragen – en bovendien eerst van plan was een adoptieprocedure op te starten om zijn verblijf in België te regelen (notities, p. 4) –, is immers een indicatie dat hij internationale bescherming niet (dringend) noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging.

2.4.3. Indien, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld dat “*verzoeker niet direct bij aankomst een verzoek heeft ingediend*”, maar dat dit niet hoeft “*te betekenen dat verzoeker geen vrees heeft ten aanzien van de criminele bende*” dan kan verwacht worden dat verzoeker hiervoor een verklaring heeft. De Raad meent dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze

waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een vraag om internationale bescherming indient. Aldus ondermijnt de vaststelling dat verzoeker pas meer dan anderhalf jaar na zijn komst naar Europa internationale bescherming vroeg wel degelijk zijn voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2.4.4. De Raad benadrukt verder dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over de asielaanvraag. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partij om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hierbij is essentieel dat de verzoekende partij waarheidsgetrouw en oprecht is.

2.4.5. De Raad stelt vast dat verzoeker pas na aandringen een fotokopie van zijn paspoort en visum neerlegde (*“Waar is uw paspoort?”*, *“Nee”*, *“Waar is uw paspoort?”*, *“Ik moest dat teruggeven aan diegene die mijn visum regelde”* (...) *“Hebt u een kopie van dat paspoort?”*, *“Nee.”*, notities, p. 4; notities, p. 8) en dat hij niets voorlegt aangaande zijn familiale situatie, zijn studies of zijn levenswandel (*“Hebt u enig identiteitsdocument bij?”*, *“Nee, niets”*, *“Identiteitskaart?”*, *“Nee”*, *“Documenten van school?”*, *“neen”*, *“Studentenkaart?”*, *“Nee”*, *“Echt niets?”*, *“Nee. De visumsmokkelaar raadde me aan geen documenten bij te hebben, geen diploma of niets”*, notities, p. 5). Verzoekers weigerachtigheid documenten aangaande zijn profiel en leefwereld neer te leggen en zijn gebrek aan medewerking ondermijnen fundamenteel zijn algehele geloofwaardigheid. Verzoeker toont aldus niet aan wie hij is, wanneer hij zijn land verliet en waar hij intussen verbleef. Dit samengenomen met zijn laattijdige aanvraag is wel degelijk een schending van zijn medewerkingsplicht.

2.4.6. Bovendien staft verzoeker zijn voorgehouden relaas met geen enkel begin van bewijs, niettemin hij verklaarde dat hij werd opgepakt eind februari tijdens een poging tot inbraak in Ulaanbaatar en ongeveer een maand gedetineerd was (notities, p. 9, p. 10, p. 11) en dus redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker officiële documenten heeft dienaangaande. Hoewel verzoeker verklaarde dat hij betrokken was bij een criminele bende, die overvallen en inbraken pleegde, legde hij evenmin enig stuk voor uit de media waarin hierover zou worden gesproken (notities, p. 14). Verzoekers relaas bestaat uit blote beweringen die hij met geen enkel objectief element aantoonde.

2.4.7. Zijn verklaringen kunnen zijn relaas evenmin aantonen. Zo beweerde verzoeker dat hij eind februari 2017 werd opgepakt waarna hij een maand in de politiecel zat (notities, p. 9, p. 10), terwijl uit zijn Facebookprofiel blijkt dat hij op 3 maart 2017 een bericht op Facebook plaatste (zie verzoekers Facebook account). Hiermee geconfronteerd, ontkende verzoeker louter, wat niet overtuigt (*“Ik heb net uw facebookprofiel nagekeken en in de periode dat u zogenaamd vast zat hebt u wel facebookpost gezet, er is een post van 3 maart 2017?”*, *“Dat kan niet.”*, notities, p. 15). Bovendien blijkt uit verzoekers Facebook account dat de posts op Facebook van 3 maart 2017 na het persoonlijk onderhoud van 20 december 2019 verwijderd waren, wat niet onredelijk maakt aan te nemen dat verzoeker deze informatie niet in zijn voordeel achtte. Deze bewust verwijderde informatie tast eens te meer zijn algehele geloofwaardigheid aan.

2.4.8. Wat betreft het feit dat verzoeker verklaarde ongeveer een maand in de politiecel te hebben gezeten vanaf eind februari, geeft verzoeker in zijn verzoekschrift toe dat dit niet helemaal bleek te kloppen en stelt hij slechts enkele dagen in de politiecel gezeten te hebben, doch geen maand. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden grondslag vinden in het administratief dossier en dat zijn toelichtingen *post factum* hieraan geen afbreuk doen.

2.4.9. Bovendien valt niet te rijmen dat verzoeker die verklaarde dat hij in Ulaanbaatar internationale studies volgde omdat hij diplomaat wilde worden (notities, p. 10, p. 11), zich zou inlaten met een criminele bende en bovendien zou deelnemen aan het plegen van inbraken.

2.4.10. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, *quod non*, dan wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geen aangifte deed bij de politie nadat hij bedreigd werd door de bende (notities, p. 13).

Verzoekers bewering dat de politie in Mongolië corrupt is en de bendeleden toch zou vrijlaten doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zelfs geen poging heeft ondernomen om nationale bescherming te zoeken. In dit verband kan worden opgemerkt dat verzoeker bovendien aangaf geen vrees te koesteren ten aanzien van de Mongoolse autoriteiten omwille van deze zaak (notities, p. 13).

2.4.11. Hoe dan ook maakt verzoeker met zijn algemene en vage verklaringen niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer zou worden gevisieerd door de bende omdat hij hen zou verlaten hebben (*“Wat vreest u dan in geval van terugkeer?”*, *“Bang van die inbrekers. Dat ze me lastig vallen en bedreigen”*, *“Waarom zouden die dat doen?”*, *“Ze zien me als verrader. We begonnen samen aan iets. Ze denken dat ik hen in de steek liet”*, *“Maar u hebt net geen namen verraden aan de politie?”*, *“Interesseert hen niet. Ze vroegen dat zelfs niet. Ze zijn boos op mij. Dat ik niet verder met hen samenwerk.”*, notities, p. 13). Immers verklaarde verzoeker dat hij hen niet zou hebben verraden aan de Mongoolse politie, zodat niet kan worden ingezien waarom ze verzoeker, jaren later, kwalijk zouden nemen dat hij de bende verliet. Dit klemt te meer nu verzoeker verklaarde dat hij geen contact meer heeft met leden van de bende, zodat zijn vrees steunt op loutere veronderstellingen (*“Bent u met sommigen van hen nog verbonden op facebook?”*, *“Nee. Ze gebruiken geen internet.”*, notities, p. 13).

2.4.12. De Raad hecht gelet op bovenstaande vaststellingen geen enkel geloof aan verzoekers asielrelaas.

2.4.13. De door hem neergelegde documenten – een fotokopie van zijn paspoort en visum – ondersteunen hoogstens zijn identiteit en nationaliteit, maar brengen niets bij aan zijn relaas.

2.4.14. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen en het formuleren van bonte beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen

2.4.15. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat verzoeker voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.16. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK